

siger jeg Dem! Som han der afklæder indtil Nøgenhed, hvad han kalder vore udmalkede Æstetikere herhjemme, og raaber Initiativets og de dristige Handlingers Mænd i Gevær, . . . vidunderligt!"

Per saae overrasket op.

„Dr. Nathan?“ sagde han.

Han mindedes med eet hin sidste Kafe-Samtale, han havde haft med Fritjof, og hvorledes denne idelig havde hentydet til den jødiske Skribent paa en Maade, han ikke dengang havde forstaaet eller havde brudt sig om at forstaa. Nu gjorde Salomons Meddelelse ham alligevel nysgerrig. Han spurgte, hvad det i Grunden var for noget, denne Universitetsdoktor havde skrevet, og øjeblikkelig tilbød den anden at laane ham den nævnte Afhandling.

„Gør Dem ingen Ulejlighed,“ sagde Per afværgende. „Jeg faar den dog næppe læst.“ — Og efter at have lagt sig tilbage i Stolen tilføjede han henkastende: „Jeg tænker nemlig saa smaat paa at udvandre.“

„Vil De rejse?“

Det lød næsten som et Angstskrig.

„Jeg tænker paa det.“

„For bestandig?“

„Maaske.“

Den lille Ivan slog Øjnene mod Jorden og sad en Tid tavs.

Han havde paa anden Haand hørt noget om Pers Projekt og om Oberst Bjerregravs og Professor Sandrups afvisende Holdning overfor det; men han havde ikke villet tro paa Muligheden af, at man i vore Dage kunde udsættes for en saadan Miskendelse.

„Naa ja,“ sagde han. „Jeg forstaar det egentlig godt, at De føler Trang til at komme bort. Der er